

B. Εὐβ. κ.ά. Νὰ σὶ φ'λάξ' οὐ Θιὸς ἀπὸ τοῦ γ'νάτι τ' "Ηπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Δὲν κρατᾷ καμνιανοῦ ἰνάτ' ἰγὼ Στερελλ. ('Αχυρ.) 'Σ τὸ σπῖτι εἶναι κλεισμένη ἀπὸ τὸ ἰνάτι της "Ηπ. (Δίβρ.) Τοὺν ἔμασαν τὰ ἰνάτια κὶ τ' φώναξι ὅσα παῖρον' ἢ σκούπα (ἐξωργίσθη καὶ τοῦ ἔψαλε τὸν ἀναβαλλόμενον) "Ηπ. (Ζαγόρ.) Μ' ἤφερε τὸ γ'νάτι καὶ τὸν ἔδειρα Λευκ. Δὲ μπορέσαμε νὰ πᾶμε νὰ δοῦς βοηθήσουμε 'ς τὸ θέρο, καὶ μᾶς βαστᾷνε ἰνάτι Πελοπν. (Βερεστ.) || Φρ. Τὸν ἔχω - τοῦ βαστῶ - τοῦ κρατῶ γινάτι (εἶμαι ὠργισμένος) κοιν. Μ' ἔρχιτι γινάτ' Μακεδ. (Βόιον). Βγάζω τὸ γινάτι μου (ἐκδικούμαι κάποιον) Νάξ. || Γνωμ. Τὸ γινάτ' πῶχ'ς τὸ βράδυ, νὰ τὸ φ'λᾷς γιὰ τὸ πουργὸ (νὰ μὴ ἐνεργῇς ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ θυμοῦ, διότι θὰ ζημιωθῇς) "Ηπ. (Κόνιτς.) Μὲ τὴν ψυχὴ βγαίνει καὶ τὸ ἰνάτι (ἢ κακία συνοδεύει τὸν κακὸν ἄνθρωπον μέχρι τοῦ τέλους τῆς ζωῆς του) Κρήτ. (Μόδ.) || Ἰσμ.

"Οργίος μᾶς ἔχει ἰνάτι, | ἃς τοῦ βγῇ τὸ μάτι (οἱ ἐχθρικῶς πρὸς ἡμᾶς διακείμενοι ἃς εὔρουν τὴν δέουσαν τιμωρίαν) Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

γινατιάζω πολλαχ. γινατιάζου Μακεδ. (Βόιον) Δαμασκ. 'Εράτυρ. κ.ά.) γ'νατιάζου Μακεδ. (Βογατσ. κ.ά.) γ'νατχιάζου Μακεδ. (Βλαστ. Γρεβεν. Κοζ. κ.ά.) ἰνατιάζω ἐνιαχ. ἰνατιάζου Στερελλ. (Σπάρτ. κ.ά.) γενατιάζω Ἀντίπαξ. 'Ερεικ. Κέρκ. Μαθράκ. 'Οθων. Παξ. δινατιάζω Μακεδ. (Αὐλ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γινάτι.

'Ενεργ. καὶ μεσ., καταλαμβάνομαι ὑπὸ θυμοῦ, ὀργίζομαι ἐνθ' ἄν.: Μ' τί ἰνατιάζιτι, πρὸς τοὺν ἐγγιγνέει; (=ἐνόχλησε) Στερελλ. (Σπάρτ.) Γινάτχιασι κὶ τὸ 'δειρι τοῦ πιδι Μακεδ. (Γρεβεν.) Οἱ διαόλ' γινάτιασαν Μακεδ. (Δαμασκ.) Τότι οὐ βασιλιάς γινάτιασιν κ' ἤθιλιν νὰ σκοινώσ' τ' ἄλλα τὰ πιδιά τ' (ἐκ παραμυθ.) Μακεδ. (Βόιον) Γινατιασμένος πῶς ἦταν 'τ'μάσ'κιν νὰ τ'ς σκοινώσ' αὐτόθ. Γ'νατχιάζουμι κὶ 'γὼ καμμιὰ βουλὰ κὶ μαλώνουμι Μακεδ. (Κοζ.) Συνών. γινατῶνω, πεισιμῶνω.

γινατιάρης ἐπίθ. πολλαχ. γ'νατιάρ'ς βόρ. ιδιώμ. ἰνατιάρης Πελοπν. (Βουρβ. Κυνοῦρ.) ἰναθιάρης Κρήτ. (Μαλάκ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γινάτι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρης

1) Πείσμων, ἰσχυρογνώμων ἐνθ' ἄν.: 'Ιναθιάρη ναι καὶ θὰ κακαποδώσῃ, μὰ δὲ γάνει ὅ,τι τσῇ λένε (θὰ κακαποδώσῃ = θὰ κακοπαθήσῃ) Μαλάκ. 2) 'Οργίλος, μνησίκακος, ἐνθ' ἄν.

γινάτιασμα τό, ἐνιαχ. γενάτιασμα Ἀντίπαξ. 'Ερεικ. Κέρκ. Μαθράκ. 'Οθων. Παξ.

'Εκ τοῦ ρ. γινατιάζω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γενατιάζω.

'Εξόργισις.

γινατίζω ἐνιαχ. γιναντίζω Κύπρ. (Καλοπαναχ. Μουτουλ. Πεδουλ. Πρόδρομ. κ.ά.) ἰνατίζω Καππ. (Μισθ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γινάτι.

Γινατιάζω, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: "Αλλον ποὺ νὰ γιναντίζῃς εἶσαι καλὸς τζαί τίποτε ἄλλο Πεδουλ.

γινατικᾶτα ἐπίρρ. ἐνιαχ. ἰνατικᾶτα Εὐβ. (Κουρ. κ.ά.) γ'νατ'κᾶτα Εὐβ. ("Αχυρ. κ.ά.)

'Εξ ἀμαρτ. ἐπίθ. γινατικᾶτος ἢ ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι ἀναλογικῶς πρὸς ἄλλα ἐπίρρ. εἰς -ικᾶτα, ὅπως

ἀδεοφικᾶτα, ἐχτρικᾶτα, συγγενικᾶτα, φιλικᾶτα κ.τ.τ.

1) Πεισματικῶς ἐνθ' ἄν.: Γ'νατ'κᾶτα δοῦ πᾶμι τώρα; "Αχυρ. 'Σ τὸ χ-χορὸ τὰ λέγανε ἰνατικᾶτα (δηλ. ἀντήλλαξαν δίστιχα μὲ πείσμα) Κουρ. 2) 'Εχθρικῶς, μὲ μνησικακίαν ἐνθ' ἄν.: Τὸ 'κανε ἰνατικᾶτα τσαὶ μοῦ ἔερανε τίς σουτσές (= συκιές) Κουρ. Συνών. γιναντινά.

γινατλῆς ἐπίθ., ἐνιαχ. Οὐδ. γινατλήδ'κον Θράκ. (Σκοπ.)

'Εκ τοῦ Τουρκ. *inatlî* = πείσμων.

Πείσμων: Γινατλήδ'κον κηφάλ' ἔχ'ς!

γινατλίκι τό, ἐνιαχ. γινατλίξ' Θράκ. (Σαρεκκλ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γινάτι καὶ τῆς τουρκικῆς προελεύσεως παραγωγ. καταλ. -λίκι.

Γινάτι 1, τὸ ὅπ. βλ.

γινατόζος ἐπίθ., Λευκ.

'Εκ τοῦ οὐσ. γινάτι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -όζος.

Γινατοῆς, τὸ ὅπ. βλ.

γινᾶτος ἐπίθ. ἐνιαχ. γενᾶτος "Ανδρ. Μύκ. κ.ά.

'Εκ τοῦ ρ. γίνομαι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾶτος. Πβ. τρεχῶ - τρεχᾶτος, φεύγω - φευγᾶτος κ.τ.τ. 'Ο τύπ. γενᾶτος ἐκ τοῦ τύπ. γένομαι τοῦ γίνομαι ἢ ἐκ τοῦ ἄορ. γένηκα.

1) 'Επὶ καρπῶν, ὄριμος, ἐνθ' ἄν.: Τὰ σταφύλια εἶναι γενᾶτα "Ανδρ. Μύκ. 2) 'Επὶ φαγητῶν κ.τ.τ., ἔχω παρασκευασθῇ, εἶμαι ἑτοιμος Μύκ.: Τὸ φαί εἶναι γενᾶτο.

γινατοῆς ἐπίθ. ἰνατῆς Κρήτ. Σύμ. ἰνατιτῆς Θήρ. ἰνατ'τῆς Λυκ. (Λιθύσσ.) ἰνατατῆς Α. Κρήτ. Νάξ. ('Απύρανθ.) ἰνανδαζ-ζῆς Κάλυμν. γινατοῆς Δαρδαν. (Λάμψακ.) Θράκ. ('Αδριανούπ. Σηλυβρ. κ.ά.) Μ. 'Ασία (Κυδων.) Μεγίστ. γινατοῆς Κύπρ. (Λευκωσ. κ.ά.) γινατῆς Θράκ. ('Αδριανούπ. κ.ά.) Μ. 'Ασία (Κυδων.) Μακεδ. (Βλάστ. Βογατσ. Γρεβεν.) δινατοῆς Κῶς (Καρδάμ. Πυλ. κ.ά.) γιναξῆς Κύπρ. (Πεδουλ. κ.ά.) Σύμ. γινατατῆς Νάξ. (Γαλανᾶδ. Καλόξ.) διναταζ-ζῆς Κῶς γενατιτῆς Ἀμοργ. Μύκ. Θηλ. ἰνατῆς Κρήτ. γιναξῆς Κύπρ. δινατοῦ Κῶς Οὐδ. ἰνατῆς Κρήτ. γινατῆς Μακεδ. (Βλάστ. Βογατσ.) δινατοῆς Κῶς γιναξῆς Κύπρ.

'Εκ τοῦ Τουρκ. *inatlî* = πείσμων. Οἱ τύπ. ἰνατατῆς, γινατατῆς πιθάν. ἐκ τοῦ οὐσ. (γ)ινάτι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -τῆς καὶ οὐχὶ ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς Τουρκικῆς. Οἱ τύπ. γενατιτῆς, ἰνατατῆς, δινατιτῆς διὰ τροπὴν τοῦ τζ εἰς ζ, περὶ τῆς ὅπ. βλ. Σ. Μάνεση, Λεξικογρ. Δελτ. 10 (1965), 99-179. 'Ο τύπ. ἰνατῆς καὶ εἰς Λεξ. Κομ.

1) Πείσμων, ἰσχυρογνώμων ἐνθ' ἄν.: Κακομοίρη, ἰνατῆ, καὶ νὰ σὲ φάῃ θέλει τὸ ἰνάτι σου Α. Κρήτ. Πιὸ ἰνατῆ ἀπὸ 'φτὸ δὲν ἔχω θεωρησμένο' ἄμα βῇ τίποτα, δὲν ἀλλάζει, μακάρι τῆς γεφαλῇ δὸν νὰ τοῦ κόβγῃς Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Ινατῆς εἶναι πολλὰ ὁ βλοημένος Κρήτ. (Μονοφάτσ.) "Εν' πολλὰ γιναξῆς ὁ γιός σου Κύπρ. (Πεδουλ.) "Εμ' πολλὰ γινατοῆς τοῦτος ὁ ἄθ-θρωπος, ὅ,τι πῇ πρέπει νὰ γίνεται Κύπρ. (Λευκωσ.) Διατοῆς ποὺ 'ναι ὁ γιός σου! Κῶς (Καρδάμ. Πυλ.) "Οντὰ ράφ'ς κανινού ροῦχου κὶ κουμπουνένιτι τοῦ ράμμα, εἶνι γινατοῆς Θράκ. ('Αδριανούπ.) Δινατοῆς παιῖ - μονλάρι Κῶς "Εγ' γιναξῆτικον κοπελλ-οῦν τοῦτον (ἔγ' = ἐνι = εἶναι) Κύπρ. || Ἰσμ.